

Tanker midtvejs:

Det er godt vi har vore drømme...

Modgang kommer de fleste ud for. — Man skal blot bide tænderne sammen og tænke på, at livet har både mørke og lyse sider.

Ligesom alle andre unge piger på Færøerne drømte jeg om at komme til Danmark . . .

— Om jeg har gjort mig tanker om, at jeg nu er nået midtvejs . . . ?

Ah ja. Mon vi ikke alle sammen en gang imellem tænker på tiden, der er gået og lader en tanke strejfe fremtiden, selvom man ikke ved, hvad der venter.

Men jeg er jo kun et almindeligt menneske . . .

Syerske, fru Helene Mogensen, Prins Jørgens gade 12 A, som fylder 50 år på onsdag, smiler — et stille, venligt smil.

Vi sidder i en lille hyggelig to-værelsers lejlighed over gården — og det kan sommetider være en fordel at bo lidt væk fra gaden og den infernalske støj. — Her er der ro. Gulvet leger en sød lille størrelse, de klare barneøjne kikker op på den fremmede, og der er smil i øjnene.

nes jeg, det er godt, vi har vore drømme . . .

Men alting var jo så helt anderledes her i Danmark. Husene skuffede, for hjemme på Færøerne byggede man selv sit hus.

Og i begyndelsen var jeg forfærdelig bange for at fare vild herinde, og det var svært at vænne sig til at stå med pengepungen i hånden. Det var ikke altid nødvendigt at have penge derhjemme. Man klarede sig. Middagsmaden hentede man jo blot ude på søen. Der var fisk og vildt nok. Joh — det var mere kompliceret at leve i København.

Når man ikke har noget til gode

Fru Mogensen sidder et øjeblik i sine egne tanker. Men siger så, at hun har været glad for tilværelsen.

— Man skal blot bide tænderne sammen og tænke på, at livet både har mørke og lyse sider. Modgang kommer de fleste ud for.

Jeg blev syerske på en herre-konfektionsfabrik, og de mennesker, jeg traf her, blev mine bedste kammerater.

Nu er jeg holdt op. Jeg fik slidgigt af arbejdet, men når jeg ser bort fra det, har jeg da heldigvis haft et godt helbred.

— Og De synes, De har fået noget godt ud af tilværelsen?

— Man forandrer sig jo med årene. Der kommer ro over en. Nu er det de unge, som skal ud.

Jeg elsker at sidde derhjemme, og jeg er jo ikke alene, som man ellers kan være i en storby mellem mange mennesker. Jeg har fire børn, som alle bor i byen, og børnebørn — og det er da dejligt at vide, at der er nogen, som hører en til.

. . . Næh, jeg har absolut ikke noget til gode.

Man er aldrig helt sin egen lykkesmed

— Blev tilværelsen sådan, som De havde drømt om, unge?

Ligesom alle andre unge piger på Færøerne drømte jeg om at komme til Danmark . . .

— Om jeg har gjort mig tanker om, at jeg nu er nået midtvejs . . . ?

Ah ja. Mon vi ikke alle sammen en gang imellem tænker på tiden, der er gået og lader en tanke strejfe fremtiden, selvom man ikke ved, hvad der venter.

Men jeg er jo kun et almindeligt menneske . . .

Syerske, fru Helene Mogensen, Prins Jørgens gade 12 A, som fylder 50 år på onsdag, smiler — et stille, venligt smil.

Vi sidder i en lille hyggelig to-værelsers lejlighed over gården — og det kan sommetider være en fordel at bo lidt væk fra gaden og den infernalske støj. — Her er der ro. Gulvet leger en sød lille størrelse, de klare barneøjne kikker op på den fremmede, og der er smil i øjnene.

— Det er mit barnebarn, siger fru Mogensen. Min datter og svigersøn bor nedenunder. Så jeg er aldrig helt alene. Jeg har børn og børnebørn, absolut meget at være glad for, og jeg synes også, jeg har det godt nu.

Unge piger drømmer om Danmark

— Har De altid boet på Nørrebro?

— Ja, siden jeg for små 25 år siden kom til Danmark som ung pige. Jeg er fra Færøerne, og lige som alle andre unge piger deroppe drømte jeg om at komme til Danmark. Og så traf jeg en dansk soldat, blev gift og kom hertil.

— Svarede virkeligheden så til drømmen?

— Ahh . . . Forventningen om noget er næsten altid større end opfyldelsen . . . Det hører ungdommen til at drømme — men drøm er jo ikke virkelighed — og alligevel synes

jeg, det er godt, vi har vore drømme . . .

Men alting var jo så helt anderledes her i Danmark. Husene skuffede, for hjemme på Færøerne byggede man selv sit hus.

Og i begyndelsen var jeg forfærdelig bange for at fare vild herinde, og det var svært at vænne sig til at stå med pengepungen i hånden. Det var ikke altid nødvendigt at have penge derhjemme. Man klarede sig. Middagsmaden hentede man jo blot ude på søen. Der var fisk og vildt nok. Joh — det var mere kompliceret at leve i København.

Når man ikke har noget til gode

Fru Mogensen sidder et øjeblik i sine egne tanker. Men siger så, at hun har været glad for tilværelsen.

— Man skal blot bide tænderne sammen og tænke på, at livet både har mørke og lyse sider. Modgang kommer de fleste ud for.

Jeg blev syerske på en herre-konfektionsfabrik, og de mennesker, jeg traf her, blev mine bedste kammerater.

Nu er jeg holdt op. Jeg fik slidgigt af arbejdet, men når jeg ser bort fra det, har jeg da heldigvis haft et godt helbred.

— Og De synes, De har fået noget godt ud af tilværelsen?

— Man forandrer sig jo med årene. Der kommer ro over en. Nu er det de unge, som skal ud.

Jeg elsker at sidde derhjemme, og jeg er jo ikke alene, som man ellers kan være i en storby mellem mange mennesker. Jeg har fire børn, som alle bor i byen, og børnebørn — og det er da dejligt at vide, at der er nogen, som hører en til.

. . . Næh, jeg har absolut ikke noget til gode.

Man er aldrig helt sin egen lykkesmed

— Blev tilværelsen sådan, som De havde drømt som ung?

— Ikke helt, men jeg ser med fortrosthed på fremtiden. Det er min opfattelse, at det, der skal ske, vil ske. Og jeg tror, det er godt, vi ikke kender fremtiden.

— De tror ikke på, at man er sin egen lykkesmed?

— Det betyder selvfølgelig meget, hvordan man selv er, men man kan ikke selv gøre det hele.

— Hvad har De af håb og ønsker for fremtiden?

Fru Mogensen smiler. — Ah, ikke store ting — og dog . . .

Kunne jeg blot få en lidt større to-værelsers. Selv med et stort hjertenum er der for lidt plads til at samle blot den nærmeste familie.

Børnene er så gode ved mig, men jeg må altid se dem og børnebørnene i hold. Det ville være dejligt at få en større lejlighed til en fortsat rimelig pris, men hvor finder man den . . . ?